

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **M.G.**
zastoupený advokátkou Mgr. Romanou Mrózkovou
sídlem Národní třída 856/1, 736 01 Havířov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č. j. MSK 32475/2019, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 1. 7. 2019 navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného uvedené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání podané proti rozhodnutí Magistrátu města Karviné (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 2. 2019, č. j. SMK/013864/2019 a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Tímto prvostupňovým rozhodnutím ze dne 7. 2. 2019 rozhodl správní orgán prvního stupně o vině žalobce ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že *„v nepřímém úmyslu dne 30. 5. 2018 kolem 17:20 hodin ve Stonavě na pozemní komunikaci č. 4749 poblíž rybníku Míčovce při řízení vozidla VW Multivan, RZ, držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové zařízení nebo záznamové zařízení – mobilní telefon“*. Za uvedený přestupek mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost k paušální náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu a v žalobě s ním vyslovil nesouhlas, včetně jeho odůvodnění, ve kterém se žalovaný podle jeho názoru nedostatečně vypořádal s argumentací uvedenou v odvolání. Žalobce předně vytkl správnímu orgánu prvního stupně, že nepostupoval v souladu s pokyny uvedenými v předchozím kasačním rozhodnutí žalovaného, který nařídil ve věci provést opětovný výslech svědků tak, aby bylo dostatečně a konkrétně specifikováno místo spáchání domnělého přestupku. Správní orgán prvního stupně však místo toho pouze kontaktoval příslušné policejní oddělení a vystačil si s jeho sdělením. Neprovedení nového výslechu svědků odůvodnil hospodárností a ekonomikou správního řízení, což žalobce považuje za nedostatečné, neboť mu výslech svědků byl výslovně příkázán žalovaným. Žalobce v žalobě dále namítal, že mu v řízení nebylo prokázáno spáchání přestupku. Jediným důkazem, který by mohl sloužit k prokázání jeho viny, byla svědecká výpověď jednoho z dvojice policistů. Žalobce poukázal na soudní judikaturu, podle které jediná výpověď může být základem pro závěr o vině řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Podle žalobce by svědek, který tvrdí, že zřetelně viděl mobilní telefon, měl být alespoň schopen uvést jeho základní specifikaci, a to minimálně jeho přibližnou velikost a barvu. Dále upozornil na to, že k narušení nestrannosti policisty může vést též systém jeho hodnocení a odměňování. Žalobce rovněž poukázal na rozhodnutí soudů v přestupkové oblasti, ve kterých se vždy hovoří o „svědeckých výpovědích policistů“ v množném čísle, zatímco správní orgány své rozhodnutí o vině žalobce staví pouze na svědecké výpovědi jednoho policisty. Za další procesní pochybení prvostupňového správního orgánu žalobce považuje, že nebyl proveden jeho výslech. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že jeho omluva z prvního jednání ve věci byla řádně podána a odůvodněná a správnímu orgánu nic nebránilo nařídít jeho výslech v jiném termínu. Na závěr vyslovil žalobce domněnku, že si žalovaný utvořil dostatečný závěr o spáchání přestupku již samotným nahlédnutím do jeho evidenční karty řidiče a ze zjištěných informací usoudil, že se zde řešený přestupek stal.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a v první řadě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. K námitkám žalobce vůči věrohodnosti svědka a přesvědčivosti jeho výpovědi uvedl, že neexistovaly žádné indicie o tom, že by výpověď svědka byla něčím ovlivněna. Navíc se k ní správní orgány přiklonily až po zhodnocení veškerých známých okolností. Naopak žalobce do oznámení sepsanému na místě samém policistům nic neuvedl a nečiní tak ani v žalobě. Výslech žalobce byl za této situace nadbytečný, což správní orgány řádně odůvodnily.
4. Ze správního spisu se podává, že ke stíhanému přestupkovému jednání žalobce mělo dojít dne 30. 5. 2018, kdy byl žalobce stavěn hlídkou Policie České republiky pro podezření ze spáchání dopravního přestupku, kterého se měl dopustit tím, že držel při řízení motorového vozidla v ruce hovorové zařízení. O přestupku bylo sepsáno oznámení obsahující stručný popis skutku, které žalobce nepodepsal. Správní orgán prvního stupně zahájil přestupkové řízení, což písemně oznámil žalobci (oznámení bylo žalobci podle doručky doručeno do datové schránky dne 29. 6. 2018) a současně jej předvolal k ústnímu jednání na 23. 7. 2018 v 8 hodin. Dne 11. 7. 2018 předložila správnímu orgánu prvního stupně plnou moc zástupkyně žalobce Mgr. Romana Mrózková, která požádala o odročení jednání z důvodu kolize. Nový termín jednání byl stanoven na 15. 8. 2018. K tomuto jednání se dostavila zástupkyně žalobce. U jednání byli vyslechnuti svědci R. a K. Svědek R. uvedl, že stáli se služebním vozidlem na lesní cestičce u cesty ze směru od Darkova na Stonavu a hlídali přestupky v dopravě. Projelo kolem nich větší auto, jehož řidič držel v pravé ruce telefon. Ruku měl pokrčenou a zvednutou k ústům. Vozidlo a řidiče viděl v rozsahu 30 - 40 metrů. Za řidičem se rozjeli a zastavili jej u Základní školy ve Stonavě. Řidič předložil potřebné doklady a bylo mu sděleno, jakého přestupku se dopustil. Řidič zpočátku přestupek nepopíral, ale poté řekl, že telefon nedržel a že na to nemají důkazy. O přestupku bylo sepsáno oznámení, které řidič odmítl podepsat. K dotazu zástupkyně žalobce svědek uvedl, že „mělo to tvar telefon, vypadalo to jako telefon, viděl jsem telefon“. Na dotaz, z čeho usuzoval, že žalobce zpočátku přestupek nepopíral, svědek uvedl, že nic nenamítal a nic neuvedl. Svědek K. ve svědecké výpovědi potvrdil službu s kolegou R. s tím, že kolega byl řidičem služebního vozu a on se v době, kdy mělo k přestupku dojít, díval do služebního telefonu. Když kolega řekl, že viděl řidiče, který drží v ruce telefon, tak se za řidičem rozjeli a zastavili jej. Přestupek s řidičem řešil kolega, svědek K. se podle své výpovědi přihlašoval do mobilní aplikace, aby vylustroval řidiče i vozidlo. Poté fyzicky zkontroloval stav vozidla a mezitím mu kolega sdělil, že řidič s přestupkem nesouhlasí. Kolega vypsál potřebné dokumenty, které předložili řidiči, ale ten to nepodepsal. K dotazu zástupkyně žalobce svědek uvedl, že viditelnost byla dobrá, bylo odpoledne. Žalobce se k věci písemně vyjádřil prostřednictvím zástupkyně dne 11. 9. 2018 a navrhl provedení důkazu jeho výsledkem a ohledáním místa činu. Druhý důkazní návrh odůvodnil tím, že podle oznámení mělo k přestupku dojít ve Stonavě, poblíž domu č. p. 890, přičemž ve Stonavě se žádný takový dům nenachází, což doložil výpisem z katastru nemovitostí. Dále ve vyjádření namítl, že ani jeden ze svědků neuvedl ve své výpovědi přesně, kde mělo k přestupku dojít. Správní orgán prvního stupně rozhodl dne 19. 9. 2018 tak, že uznal žalobce vinným, že „úmyslně dne 30. 5. 2018 kolem 17:20 hodin ve Stonavě poblíž č. p. 890 (zbouraný dům) jako řidič vozidla ..., během jízdy držel u ucha telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“, jeho rozhodnutí však žalovaný na základě podaného odvolání zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Žalovaný v kasačním rozhodnutí vytkl správnímu orgánu prvního

stupně chybně uvedené místo přestupku, kdy se ve výroku rozhodnutí neuvádí žádná ulice, na které k přestupku došlo s tím, že pokud místo, kde policisté prováděli kontrolu dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích nelze označit žádným místem popisným, pak je nutné toto místo specifikovat jinak, např. vzdáleností od nejbližší křižovatky, případně jiného stavebního prvku (zastávka autobusu, budova, na jakém km v jakém směru jízdy se skutek stal, apod.). Dále se v kasačním rozhodnutí uvádí, že pokud bylo v řízení prokázáno, že řidič při řízení držel v ruce telefon, pak by měl výrok rozhodnutí toto obsahovat, ale z napadeného rozhodnutí nevyplývá, co vlastně žalobce držel. V řízení ani nebylo prokázáno, že by žalobce držel přístroj u ucha. Závěrem žalovaný uložil správnímu orgánu prvního stupně provést opětovný výslech svědků za účelem zakreslení skutečného místa, kde viděli výše popsané jednání s tím, že toto místo bude uvedeno ve výroku rozhodnutí. Dále se měl správní orgán prvního stupně zabývat tím, jaké byly v místě výhledové poměry, zda policista mohl řidiče dodávky vidět na vzdálenost 30 až 40 metrů a že v ruce řidič drží hovorové zařízení.

5. Správní orgán prvního stupně po vrácení věci vyzval příslušné policejní oddělení ke sdělení přesné a podrobné specifikace místa skutku. Policejní oddělení zaslalo správnímu orgánu prvního stupně dne 9. 1. 2019 mapu, ve které bylo označeno místo spáchání přestupku, směr jízdy vozidla a místo jeho zastavení (informace byla zpracována svědkem R.). Usnesením ze dne 14. 1. 2019 určil správní orgán prvního stupně žalobci lhůtu 15 pracovních dnů, ve kterých má možnost se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Usnesení bylo doručeno zástupkyni žalobce dne 16. 1. 2019. Správní orgán prvního stupně vydal dne 7. 2. 2019 rozhodnutí, kterým opětovně uznal žalobce vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku s tím, že upravil skutkovou větu v intencích pokynů uvedených v předchozím kasačním rozhodnutí (viz. narativní část tohoto rozsudku). Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Jeho odvolací námitky odpovídají žalobním bodům.
6. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím shora uvedeným způsobem. Ke skutkové stránce věci v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že přestupek byl spolehlivě zjištěn, byť pouze jedním policistou. Žalovaný konstatoval, že pokud žalobce přijížděl z levé strany k policejnímu vozidlu, které stálo kolmo k vozovce, po které žalobce jel, pak policista mohl vidět do vozidla s tím, že svědek s jistotou uvedl, že viděl, jak řidič vozidla v pravé pokrčené ruce drží mobilní telefon. Být neuměl určit jeho barvu, nemá žalovaný důvod jeho výpověď považovat za méně věrohodnou, než kdyby přestupek popisovali oba policisté zcela shodně. Ke zpochybňovanému postupu správního orgánu prvního stupně po zrušení jeho původního rozhodnutí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pokud správní orgán prvního stupně nekonal ústní jednání a s podkladem, který byl nově vložen do spisu, dal žalobci možnost se před vydáním rozhodnutí seznámit, jednal v souladu s § 36 odst. 3 zákona číslo 500/2004 sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Také popis místa spáchání přestupku považoval žalovaný za dostatečný s tím, že souřadnice GPS je nejobjektivnější veličinou k zjištění přesného místa spáchání přestupku a pokud ve výroku rozhodnutí není tento údaj uveden, není to vadou, pro kterou by rozhodnutí bylo nezákonné.
7. Krajský soud nařídil k projednání věci ústní jednání, při kterém doplnil dokazování o výslech žalobce, který při účastnické výpovědi popřel, že by v rozhodnou dobu držel při

řízení telefon s tím, že tuto skutečnost zasahujícímu policistovi na místě sdělil. Dále uvedl, že již na místě navrhoval policistovi, že mu ukáže výpis z hovorů, na což mu měl policista sdělit, že ví, co viděl. Žalobce uvedl, že nežádal, aby jeho stanovisko bylo zaprotokolováno a protokol odmítl podepsat, protože s ním nesouhlasil, akorát se na místě radil s advokátkou. Žalobce při výpovědi připustil, že mohl držet v ruce powerbanku, rozhodně ji však nemohl držet způsobem, jako telefon.

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 téhož zákona). Žalobní námitky lze rozdělit do 3 žalobních bodů. V prvním z nich žalobce namítá, že nepovažuje za prokázané místo spáchání domnělého přestupkového jednání s tím, že správní orgán prvního stupně nerespektoval závazný pokyn žalovaného, který mu za účelem přesné specifikace tohoto místa udělil v předchozím kasačním rozhodnutí. Ve druhém žalobním bodě žalobce zpochybnil skutkový závěr, který byl opřen toliko o výpověď jednoho policisty a ve třetím pak, že v přestupkovém řízení nebyl proveden jeho výslech.
9. Pokud jde o první žalobní bod, tak nebylo sporné, že žalovaný v kasačním rozhodnutí ze dne 12. 12. 2018, kterým zrušil v pořadí první rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vytkl tomuto správnímu orgánu nesprávný údaj o místě spáchání přestupku. Ve výroku bylo totiž toto místo označeno jako Stonava č. p. 890 (zbouraný dům), což žalovaný nepovažoval za správné, protože místo spáchání přestupku je fakticky vzdáleno od tohoto místa několik stovek metrů. Žalovaný uložil prvostupňovému správnímu orgánu znovu specifikovat místo spáchání přestupku s tím, že bude muset provést opětovný výslech svědků za účelem zakreslení skutečného místa, kde viděli výše popsané jednání. Je také pravdou, že prvostupňový správní orgán již nevyslechl policisty, ale vyžádal si písemnou informaci od příslušného obvodního oddělení a žalobci poskytl možnost, aby se s ní seznámil a vyjádřil se k ní. V novém rozhodnutí pak bylo místo spáchání přestupku označeno následovně: „*ve Stonavě na pozemní komunikaci č. 4749 poblíž rybníku Mičovec*“, na což žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně místo spáchání přestupku konkretizoval dostatečně. Žalobce v žalobě namítal, že místo spáchání jeho domnělého protiprávního jednání nepovažuje za prokázané, konkrétně však údaj o zjištěném místě přestupku uvedený ve výroku prvostupňového rozhodnutí nerozporoval, ani netvrdil, že by k jeho spornému jednání mělo dojít na jiném místě. Stejně tak neuvedl, jaký negativní vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí měl mít způsob zjišťování místa spáchání přestupku, resp. jak byl v důsledku postupu správního orgánu prvního stupně zkrácen na svých právech. Za tohoto stavu tak pouhá skutečnost, že správní orgán prvního stupně policisty nevyslechl, ale dotázal se jich písemně, nemůže mít sama o sobě za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Bylo především na žalovaném, aby zvážil, nakolik považuje nerespektování jeho pokynu za vadu. Pokud však sám žalovaný, proti jehož rozhodnutí žaloba směřuje, neshledal v postupu prvostupňového správního orgánu při doplnění dokazování žádné pochybení, tím spíše pak neměl důvod do vztahu mezi oběma správními orgány zasahovat krajský soud za situace, kdy nebylo zjištěno žádné porušení práv žalobce. První žalobní bod proto nepovažuje krajský soud za důvodný.

10. Podstatou druhého žalobního bodu je tvrzení žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Konkrétně žalobce namítal, že jediným důkazem, který by mohl sloužit k prokázání jeho viny, je výpověď svědka R. Ani v tomto případě nebylo sporné, že jediným přímým důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl výslech policisty R., který měl jako jediný vidět žalobce, jak při řízení vozidla za jízdy telefonuje. To považuje žalobce za nedostatečné, navíc v žalobě vznesl pochybnosti o jeho nestrannosti. Situace, kdy je jako jediný důkaz o spáchání přestupku k dispozici výslech svědka, potažmo policisty, který přestupek projednával na místě samém, není v oblasti správního trestání nijak neobvyklá a Nejvyšší správní soud takovou důkazní situaci posuzoval opakovaně ve svých rozhodnutích, přičemž se vyjadřoval jak k nestrannosti policistů, tak k důkazní hodnotě jejich výpovědí (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na jeho webových stránkách www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42, Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: *„Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“* Uvedený názor lze považovat za ustálený a ani krajský soud neshledal důvod postupovat v této věci jinak. V rozhodovací praxi správních soudů tak byla odmítnuta jakási paušální nevěrohodnost výpovědí policistů, kteří přestupek na místě projednávali, a je vždy třeba vyjít z konkrétních okolností případu. V posuzované věci z ničeho neplyne, že by bylo možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti klíčového svědka - policisty R. a ani žalobce netvrdil nic konkrétního, čím by svědka znevěrohodnil, vyjma obecného konstatování o možném narušení jeho nestrannosti systémem hodnocení a odměňování. Právě v tom se přezkoumávaná věc liší od případu řešeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 83/2010, na který poukazoval žalobce, kde při kontrole v souvislosti s údajným telefonováním za jízdy policisté projevíli velmi neobvyklou horlivost a důkladnost (důkladná prohlídka automobilu, včetně rezervy, aniž by k takovému postupu vzhledem k okolnostem vyvstaly jakékoli zvláštní důvody), což následně vedlo ke zpochybnění jejich nestrannosti. Nic takového se v přezkoumávané věci z tvrzení žalobce ani z obsahu spisu nepodává.
11. Protože v přezkoumávané věci nebyla nestrannost a věrohodnost policisty z výše uvedených důvodů zpochybněna, není důvod, aby skutkový závěr nemohl být opřen toliko o jeho výpověď, což ostatně připustil Nejvyšší správní soud i v citovaném rozsudku sp. zn. 6 As 126/2015. Obecně platí, že přestupek spočívající v držení telefonního přístroje při řízení vozidla je nepochybně vnímatelný lidským zrakem, proto pokud policista, jehož věrohodnost nebyla v řízení zpochybněna, vypověděl, že viděl řidiče držet za jízdy telefon, není důvod považovat tento důkaz za nedostatečný jenom proto, že se jedná o jediný

přímý důkaz a že řidič (žalobce) skutek popírá. Důkazní hodnotu jeho výpovědi přitom nesnižuje ani fakt, že svědek s odstupem času nepopsal barvu telefonu (*výslech proběhl cca 2,5 měsíce po činu – poznámka krajského soudu*). Žalovaný přitom při hodnocení jeho výpovědi zcela správně přihlédl také k chování žalobce na místě samém, který se omezil na pouhý nesouhlas se skutkem, aniž by přednesl svou verzi skutkového děje. Svůj postoj žalobce nezměnil ani v přestupkovém řízení. Teprve při účastnické výpovědi u zdejšího soudu žalobce naznačil možnost záměny telefonu s powerbankou a dále uvedl, že na místě navrhoval zasahujícím policistům k nahlédnutí výpis z hovorů. Podle přesvědčení krajského soudu by však bylo naprosto přirozené, kdyby žalobce uvedenou obranu uplatnil již při silniční kontrole vůči zasahujícím policistům, navíc když jak sám uvedl, se již na místě radil s advokátkou. Stejně tak by bylo logické, kdyby žalobce výpis z hovorů, který by mohl mít při hodnocení důkazů význam a který byl nepochybně v jeho dispozici, předložil v řízení jako důkaz. Přestože je tedy zřejmé, že žalobce od počátku s přestupkem nesouhlasil, tak v průběhu správního řízení se omezil na pouhé popírání a zpochybňování provedených důkazů, aniž by přišel s vlastní skutkovou verzí. Je sice pravdou, že žalobce nebyl v přestupkovém řízení vyslechnut, ač byl jeho výslech navržen, nic mu však nebránilo, aby tvrzení o držení powerbanky a o možné záměně uvedl na místě samém, nebo alespoň v průběhu správního řízení. Účastnická výpověď by ani v přestupkovém řízení neměla sloužit k nahrazování vlastních tvrzení, ale až k jejich prokázání. Krajský soud uzavírá, že akceptuje závěr žalovaného, který uvěřil výpovědi policisty R. a na jeho podkladě vybudoval závěr o vině žalobce. Naopak považuje krajský soud za nevěrohodné tvrzení žalobce o možnosti záměny telefonního přístroje s powerbankou a jeho obhajobě, že telefon v rozhodné době při řízení nedržel, ve shodě se žalovaným neuvěřil. Uvedené závěry nejsou v rozporu s rozhodnutími, na která odkazoval žalobce v žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 102/2010 nebo nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/16, ze dne 22. 6. 2016, který se týkal trestního řízení). V uvedených rozhodnutích vycházely soudy ze zcela jiné důkazní situace (především v nich byly na rozdíl od přezkoumávané věci účinně zpochybňovány výpovědi policistů) a ani z nich navíc nevyplývá, že by v případě, kdy výpověď policisty nebyla účinně zpochybněna, nemohl být přestupek nebo trestný čin opřen toliko o jeho výpověď.

12. K námitkám ohledně neprovedení důkazu účastnickou výpovědí žalobce v přestupkovém řízení krajský soud nad rámec výše uvedeného dodává, že v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s. umožnil žalobci doplnit jeho skutkovou verzi prostřednictvím účastnické výpovědi, se kterou se již vypořádal výše. K závěrečné námitce žalobce o tom, že si žalovaný utvořil o žalobci závěr již po nahlédnutí do jeho evidenční karty řidiče, krajský soud uvádí, že tuto námitku považuje za spekulativní, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí nic takového nevyplývá a závěr o vině žalobce je dostatečně podložen provedenými důkazy a obstál také v soudním přezkumu.
13. Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí i po doplnění dokazování v konfrontaci se žalobními body ob stojí, a protože krajský soud nezjistil ani žádné vady řízení, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a přestože žalovaný byl v řízení procesně úspěšný, tak mu krajský soud právo na náhradu nákladů

řízení vůči neúspěšnému žalobci nepřiznal, protože podle obsahu spisu žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 23. září 2019

JUDr. Martin Láníček
samosoudce